

ШКОЛА ПОЕТА

(За Ібсеном)

Чи знаєш, брате, як учать
медведя танцювати?
На бляху на залізную
веде його вожатий.

Під тою бляхою огонь
розпалює помалу,
а скрипкою збуджа в душі
любов до ідеалу.

Медвідь реве, мабуть, любов
у нього в серці тліє,
та лапи смоктані огонь
знизу все дужче гріє.

Медвідь реве, а скрипка гра;
та ось знизу пригріло,
на задні лапи зводить він
своє могутнє тіло.

А скрипка скочно гра та й гра,
а вуйко здер головку;
то праву задню підніма,
то ліву без уговку.

Дрібніше, швидше скрипка гра,
регочеться, то плаче,
і бляха дужче гріє, й він
дрібніше, швидше скаче.

Сей танець пам'ятає вже
до смерті бідолаха,
в одно зіллявся скрипки тон
і розпалена бляха.

Зіллялись нерозривно так,
що скрипку як почує,
то зараз в лапах запече
і зараз він танцює.

Та не один медвідь отак!
З ним, брате мій, посполу
і кожний з нас, поет-співак,
таку проходить школу.

Веде його іронія
з дзвінками та скрипками,
стать на залізний тік життя
м'якенькими лапками.

Грижа розпалює огонь,
любов на скрипці грає,
і скаче, бідний, і співа,
хоч з болю умирає.

І хоч не вмере, то так в душі
зіллються нерозривно
вражіння ті, любов і біль,
що дивно, справді дивно!

І як лише почує він
святі слова любовні,
то зараз будяться в душі
терпіння невимовні.

Горить під ним залізний тік,
горять небесні стропи,
і піднімається бідак
на віршовії стопи.

Іронія на скрипці гра,
жура кістками стука,
поет танцює і рида —
і се зветься штука.